

Horpácsi Sándor

Lőrinczy István: Ázott csillagok

Nem kedvelem (semmiben) a fölényes, lepöckölő kritikát. Mert, ha valami/valaki nem érdemes rá, akkor ne beszéljünk róla; a teljesítményt viszont igenis érdemben kell méltatni. Ha most mégis – elnézést kérve Lőrinczy Istvántól – egyik verscímével, mely így hangzik "Mindennap írok két verset" vitába szállok, ezt a szerző érdekében teszem. Ne írjon minden nap két verset, elég lenne hetente, havonta egy is. Előnyére válna, mert a vers is olyan, mint a jó bor: használ neki, ha érik.

Jó két évtizede már, hogy heves vitába keveredtem egy (akkor) ifjú költővel, aki szerint csak az a Vers, ami megjelenik. Értettem én az ifjú mohóságát (hírnév, elismerés), türelmetlenségét. *Aczél György* országlása alatt száz akadályt kellett leküzdeni a nyomdáig, ugyanakkor a megjelent (két) kötet igazolványt jelentett, belépőt az irodalmi életbe (ami nem feltétlenül azonos magával az irodalommal!). De hiába érveltem, hogy a Halotti beszéd, az Ómagyar Mária-siralom stb. évszázadokon át rejtőzött könyvtárak mélyén, hogy megtalálva, felfedezve igazi kincsként ma is fényesen ragyogjon. Nem, ez a fiatal költőt nem győzheti meg. Az ember már csak olyan valóban, hogy visszaigazolást, elismerést vár, s lehetőleg aznmód. Márpedig ez a türelmetlenség nem használ magának a Műnek, a versnek. Értelmi, szelektálni kellene, mert a kevesebb (jó) itt többet ér. Senki se sírja vissza az előbb említett korszakot, amikor a versköteteket állami pénzen adták ki irodalmi hivatalnokok, s nem a szerző saját pénzén. – Csakhogy a vers, az irodalom még a mai, sanyarú állapotában sem magánügy!

A vers hitelét, rangját csak maguk a szerzők őrizhetik meg, ha féltőn őrzik, vigyázzák annak minőségét.

Félreértés ne essék, mindvégig Lőrinczy István verskötetéről beszélek.

Érzékeny, nyitott szemű, nagy kultúrájú ember versszilánkjait tartom a kezemben.

Élvezem a felszikkázó telitalálatait, szép sorait, s bosszankodom, hogy ezek elvesznek a hányaveti szöveg-homokban. – Most a példának kellene következnük, de ezektől tekintsünk el. Az idézetekkel minden lehet bizonyítani, az ellenkezőjét is. Lőrinczy István nincs híján költői tehetségnek, képalkotó képességnek, de nincs szíve, ereje kiválogatni a gyöngyszemeket a hordalékból. Így, kötete lefokozódik pusztá magánügygé, mivel próbára teszi az olvasó türelmét. Kár. (Szerzői Kiadás a Nógrádi Mecénás Alapítvány támogatásával. Radó Nyomda, Eger 1993.)